¶ Hic subdiuidit vocē cuius cognitio ad sequētia est necāria. ⁊ premittit
de sono nō voce. qꝛ son⁹ nō vox nō deseruit sibi ad ꝓpositū. Dicit ergo (Vo
cū alia ſcatiua alia nō ſcatiua) Et vlteri⁹ definit illa mēbra Dicēs (Vox
ſcatiua est q̄ auditui nr̄o aliq̄d repn̄tat). i. q̄ apta nata est ꝑ auditū nr̄m ali
q̄d repſentare intellectui. cuius ipa est signū. ⁊ sic ex ɔn̄ti aliq̄d relinq̄tur in
intellectu. vt hō equus. sed (Vox nō ſcatiua est. q̄ auditui nr̄o nihil repre-
sentat). i. q̄ intellectui ad sensum reflexo ꝑ se nihil repn̄tat tanq̄ ſcatū eius.
vt bu. ba. baf. que nihil ſcant

Querit̄ Que est rō hui⁹ diuisionis ¶ Dōm q̄ ista. qꝛ oīs vox
obijcit se auditui ita q̄ nō aliā ſcatōem a se habeat ⁊ tūc
est vox nō ſcatiua. vel sic q̄ ei impſſa sit ſcatio alia a se a ṗmo impositore. ⁊
tūc est vox ſcatiua Vel aliter. qꝛ vox se obijcit auditui aliq̄d repn̄tans in
tellectui. vel ergo repn̄tat aliud a se tanq̄ signū signatū aut seipsaz. Si ṗmuz
sic est vox ſcatiua. si scdm sic est vox nō ſcatiua. Vn̄ vox dr̄ ſcatiua qꝛ ē sig
nū alicui⁹. ⁊ sic dr̄ ſcatiua a signo Sz vox dr̄ nō ſcatiua. qꝛ nulli⁹ a se est sig
nū. Pro q̊ sciendū. q̄ signū ſm tulliū est qd̄ se ṗmo offert sensui aliq̄d ali-
ud derelinquēs intellectui. qm̄ ipa vox ſcatiua repn̄tat seipam auditui cau
sando suā silitudinē in auditu. ⁊ suā spēm in fantasia. ad quā fantasiā intel
lectus se ɔuertens apprehendit ſcatum vocis

Ar In nulla bona diuisione mēbra diuidētia debēt excedere diuisum
vt pꝫ ex dictis. sꝫ hic mēbra diuidētia excedūt vocez. ergo ⁊c. Minor
ꝓbat̄. qꝛ circulus pendēs an̄ tabernaz est ſcatiu⁹. qꝛ aliq̄d repn̄tat. ⁊ nō est
vox. ¶ Dōm q̄ ſcatiuū ⁊ nō ſcatiuū ſm se nō sunt mēbra diuidētia. sed
vox ſcatiua ⁊ vox nō ſcatiua. ⁊ illa nō excedūt diuisum. imo cōtinent̄ sub
ipso. et ideo diuisum dꝫ repeti in mēbris diuidētibꝫ vt sit diuisio totius in
mō in suas ptes ¶ Et qn̄ dr̄. accidit voci esse ſcatiuā vel nō ſcatiuā. ergo est
diuisio subiecti in accn̄tia. Dōm q̄ vox diuidit̄ in vocē ſcatiuā ⁊ nō ſcati-
uā tanq̄ totū in mō in suas ptes. sed diuidit̄ in ſcatiuū ⁊ nō ſcatiuū. vt sub
iectū in sua accn̄tia. ⁊ ergo qn̄ diuisio sic capit̄ (vocū alia ſcatiua alia nō ſcati-
ua) est diuisio subiecti in accn̄tia. sed qn̄ diuisum in membris diuidentibꝫ
repetit̄ tūc est diuisio totius in modo.

Querit̄ Circa definitōez vocis ſcatiue. q̄re vox obiectū audi-
tus ſcat ɔceptū nr̄i intellect⁹ ⁊ nō obiecta alioꝝ sensuuz
Dōm q̄ ideo. qꝛ vox est apti⁹ signū ad repn̄tandū ɔceptū nostri intellec-
tus. eo q̄ vox dependet a volūtate nr̄a. ⁊ formam⁹ voces dū volum⁹. sꝫ
hoc nō possum⁹ de obiectis alioꝝ sensuū. ergo etiā vox est magis ɔueniēs ad
ſcandū ɔceptus aīe q̄z alia sensibilia ¶ Pro quo notandū q̄ vox ṗmo re-
p̄sentat se auditui tanq̄ obiectū sue potētie. qꝛ est son⁹ q̄ est obiectū audi-
tus. ⁊ repn̄tat intellectui ipam rem ad quā ſcandā est imposita. ⁊ hoc fit ta
li ordine. qꝛ obiectū cuiuslibet sensus imṗmit silitudinē suā in sensu exteri-
ori. deinde causat̄ spēs in virtute cogitatiua ⁊ fantasia. que nō representat
vl'e. sed naturā singularē sub hic ⁊ nūc. sed intellectus agens cū illa spē vel
fantasmate causat spēm intelligibilē in intellectu possibili. qui dr̄ thesaurus
omniū speꝝ intelligibiliū. que tūc repſentat vl'e vel naturā ɔmunē ab omi-
bus ɔditiōibꝫ indiuiduātibꝫ abstractā. ⁊ causat notitiā actualē rei cui⁹ est

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-405/0033
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG